

اداره خانہ سی :

فصلہ پنجشنبہ بازارى ساجیلر خانندہ ۱۶

آریولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریسیدیس

'Ολα' Όλα

Γιμάται γρασ. 2.

Τὸ σόμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ

ΑΦΟΥ ἐρρίψαμεν μίαν ματιὰ εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν θὰ εἶναι ἄσχημον νὰ στρέψωμεν τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὴν γῆν μας, ἢ ὅποια καὶ αὕτη ἔχει ὄχι ὀλιγώτερα ἀξιοθαύμαστα φαινόμενα καὶ πράγματα. Γνωρίζω ἓνα πολὺ καλὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς κάμῃ νὰ περιηγηθῆτε κάθε ἀξιοθαύμαστον καὶ νὰ συμπληρῆτε εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς οὐρανοποιίας. Τὸ βιβλίον αὐτὸ τὸ ἔχει γράψει ὁ αἰδ. Καλλίνικος καὶ ὀνομάζεται : «Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ».

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν κατόπιν, ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἔχουν γραφῆ ἀθάνατα φιλολογικὰ ἔργα. Ἡ ἀρχαία φιλολογία τότε μόνον ἀναδεικνύεται μὲ ὄλον αὐτῆς τὸ μεγαλεῖον, ὅταν διαβασθῇ εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν καὶ ὄχι ἐν μεταφράσει, διότι πολλάκις ἢ καλλονὴ δὲν εἶναι μόνον εἰς τὰς ἰδέας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὄψος, μὲ τὸ ὁποῖον ἔχουν ἐκδηλωθῆ αὐταί. Ἀγαπήσατε τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν καὶ νὰ ἔχετε πάντοτε τὸν πόθον νὰ ἀναγινώσκετε ἔργα τῆς. Τί σὰς λέγει, αἰφνης, ὁ ἀθάνατος Ὅμηρος; εἰς αὐτὸν θὰ εὕρετε εἰκόνας ποιητικὰς πολὺ ὠραίας καὶ μίαν πιστὴν ἀναπαράστασιν τοῦ ἀρχαίου βίου, ἢ ὅποια εἶναι τερπνὴ καὶ εὐχάριστος. Ἄν, ἐν τοῦτοις, εἰσθε μικροὶ καὶ δὲν εἴπατε νὰ ἐννοήσετε τὸν Ὅμηρον, πάρτε τὸν Αἰλιανόν· εἰς τὴν «Ποικίλην ἱστορίαν του» θὰ εὕρετε πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

Ἐχω ἀκόμη νὰ σὰς συστήσω καὶ τέταρτον βιβλίον πρὸς ἀνάγνωσιν, ἐν ἔργον, τὸ ὁποῖον συνεκίνησε τόσους καὶ τόσους. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ὁ «Γεροστάθης» τοῦ Λέοντος Μελά.

Εἰς τὰς ἀφελεῖς σελίδας τοῦ βιβλίου αὐτοῦ θὰ εὕρετε μὲ μέθοδον ὅ,τι εἶναι

δυνατὸν νὰ σὰς τέρψῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ σὰς ὠφελήσῃ. Εἶναι γραμμένον ἀκριβῶς διὰ τοὺς μικροὺς καὶ μὲ γλυκυτάτην γλῶσσαν· ἀλλὰ μὴ νομίζετε, ὅτι δὲν διαβάζεται μὲ εὐχαρίστησιν καὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους.

Φίλος συνεργάτης μας—μεγάλος αὐτὸς καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ εἰς τὰς σπουδὰς—μὲ ἔγραφε προχθές : «Μὴ ξεχάσετε τὸν «Γεροστάθη»· πρέπει νὰ τὸν διαβάσουν ὅλοι οἱ μικροὶ καὶ ἐγὼ μάλιστα θὰ τὸν ἐδιάβαζα ἀκόμη μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν». Τί κρίμα, ὅτι δὲν εἶναι εἰς τὰ σχολεῖά μας ὡς ἀναγνώστικόν !

Μὴ λησμονεῖτε καὶ τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν σας. Ἡ ὑγεία τοῦ σώματος ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸν ἐλεύθερον βίον. Οἱ πρόσκοποι, διὰ τοὺς ὁποῖους δημοσιεύει τὸ φύλλον σας ὠραίαν πραγματείαν, εὐρίσκονται εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης. Τὰ ὠραία παιδιὰ! ὄλο δύναμις, ὄλο σφρίγος, ὄλο χαρά!

Ἀγαπήσατέ τα, ἀγαπήσατε τὴν ζωὴν των καὶ ἀκολουθήσατέ τὴν, ἂν θέλετε νὰ ἐξυγιάνετε τὸ σῶμά σας καὶ νὰ μορφώσετε τὸ ἦθος σας. Σὰς συνιστῶ νὰ διαβάσετε τὸ εὐμορφὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωσεν εἰς μίαν ἰδιαιτέραν σειρὰν ὁ σύλλογος τῶν «Ὁφελίμων βιβλίων» : «Οἱ μέλλοντες στρατιῶται» τοῦ Μπάδεν Πάουελ.

Καὶ ὀλίγη ἱστορία.
Πρὸς τοῦτο σὰς συνιστῶ τὸ ἔργον τοῦ Ἑσσελιγγ : «Βυζαντινοὶ καὶ Βυζαντινὸς πολιτισμὸς».
Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ ἴδητε εἰς ἀπλᾶς γραμμάς μερικὰ πολὺ χρήσιμα πράγματα καὶ ἐνδιαφερούσας ἱστορικὰς πληροφορίας διὰ τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὅποιαν μένομεν

Τὸ «Γνώθι σαυτὸν» τοῦ Σμάελς εἶναι γραμμένον διὰ νὰ διαβάζεται ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους.
Ζεῦρετε, ὅτι εἰς τὸ Μουσειὸν τῶν Δελ-

φῶν, ἐπάνω εἰς τὴν μετώπην τοῦ ναοῦ, ἦτο γραμμένον τὸ ρητὸν τοῦτο καὶ ἐσυμβόλιζε τὴν ἀνωτέραν σοφίαν. Ὅταν ξεύρῃ κανεὶς τὸν ἑαυτὸν του, κατέχει τὴν μεγαλειτέραν γνώσιν καὶ δύναται νὰ ζήσῃ εὐτυχῆς. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι κατάλληλον διὰ νὰ σὰς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν.

Τὸ «Ἐγκόλπιον τῶν νέων» τοῦ Βενεδέττι, ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν σειρὰν τῶν «Ὁφελίμων βιβλίων», εἶναι ἀληθινὸν ἐγκόλπιον. Κάθε νέος πρέπει νὰ τὸ διαβάσῃ, ἂν θέλῃ πραγματικῶς νὰ προαχθῇ ὡς ἄτομον εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ἂν θέλῃ νὰ εὐδοκιμήσῃ εἰς τὴν ζωὴν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μικροὺς τόμους καὶ περιέχει κάθε χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον διὰ τὴν ἡλικίαν σας.

Ἐν βιβλίον συμπεριφορᾶς πρέπει νὰ διαβασθῇ, ὄχι μόνον κατὰ τὴν θερρινὴν σας διαμονήν, ἀλλὰ καὶ πάντοτε νὰ διαβάζεται. Ὅχι μόνον οἱ νέοι καὶ αἱ νεανίδες, ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι ἔχουν ἀνάγκην νὰ γνωρίζουν τοὺς τύπους τῆς κοινωνικῆς ὑποχρεώσεως καὶ νὰ φαίνωνται, καθὰς εἶναι, εὐγενεῖς καὶ κοινωνικοί.

Οἱ καλοὶ τρόποι τῆς συμπεριφορᾶς, διὰ νὰ εἶναι φυσικοί, πρέπει καὶ νὰ μανθάνωνται ἀπὸ μικρὰν ἡλικίαν. Μὴ τὸ παραλείψετε.

Ὡς δέκατον βιβλίον πρὸς ἀνάγνωσιν θὰ ἀναφέρω τέλος καὶ ἐν, τὸ ὁποῖον εἰς ὅλα τὰ γράμματα, ποῦ ἐπῆρα, ἦτο σημειωμένον.

Τοῦτο εἶναι τὸ Παιδικὸν «Ἄπ' Ὅλα». Δι' αὐτὸ δὲν σὰς λέγω τίποτε· τὸ ἐκρίνατε μόνονι σας καὶ ἔχετε σχηματίσει τὴν ἰδέαν σας περὶ αὐτοῦ.

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ἰδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένου ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60

, τὸ ἑξωτερικὸν > > > Φρ. 20

Αἱ ἐγγραφαὶ προσκληρύνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΣΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ὁ πρίγκηψ Πλουγῶφ τῆς αὐλῆς τοῦ Τσάρου Παύλου τοῦ Α' εἶχε δίκην, μὲ κάποια χωρικήν. Ἐπρόκειτο διὰ μίαν ἑκτασίαν γῆς, ἡ ὁποία ἦτο μικρὰ καὶ ἄγονος. Τὴν γῆν αὐτὴν δὲν εἶχεν ἀνάγκη, ἀλλὰ ἐπέμενε νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς ἀπὸ πείσμα καὶ ὀργήν.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἐφθάσεν ἕως εἰς τὸν αὐτοκράτορα.

Ὁ Τσάρος ἠγάπα πολὺ τὸν πρίγκηπα καὶ ὑποσχέθη εἰς αὐτόν, ὅτι θὰ ἐκδώσῃ ἀποφασίαν εὐνοϊκὴν δι' αὐτόν. Καὶ πραγματικῶς, τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐφώνησεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἑνα γηραλέον δικαστήν. Ὁ δικαστὴς αὐτὸς ὠνομάζετο Σέργιος Ἀλεξάνδροβιτς καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ πάππου του εἶχεν ὑπηρετήσῃ πιστὰ τοὺς Τσάρους. Καὶ δι' αὐτὸ Παῦλος ὁ Α' τοῦ ὠμίλει μὲ πολλὴν οἰκειότητα.

— Σέργιε Ἀλεξάνδροβιτς, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ μὲ γλυκεῖαν φωνήν, ξέρω ὅτι εἶσαι καλὸς δικαστὴς καὶ δίκαιος. Ὁ φίλος μου πρίγκηψ Πλουγῶφ ἔχει δίκην μὲ κάποιους χωρικοὺς.

— Τὸ γνωρίζω, μεγαλειότατε· τὰ ἐγγραφα τὰ ἔχω ὅλα, ἀλλὰ δὲν ἤρρα τὸν καιρὸν νὰ τὰ μελετήσω.

— Καλὰ, θέλω νὰ μὴ ἀποφασίσῃς πρὶν μελετήσῃς τὰ ἐγγραφα. Οἱ χωρικοὶ αὐτοὶ προβάλλουν τὴν ἀξίωσιν, ὅτι ἡ γῆ τοῖς ἀνήκει, ἐνῶ τὰ ἀρχαῖα ἐγγραφα τοῦ πρίγκηπος ἀποδεικνύουν, ὅτι εἶναι ἡ γῆ τοῦ πρίγκηπος. Μελέτησε, λοιπόν, τὰ ἐγγραφα καὶ ἔλα ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος, διὰ νὰ μοῦ εἰπῆς τὴν ἀπόφασίν σου.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ Τσάρος εἰς τὸν δικαστήν καὶ ὁ Σέργιος ἀνεχώρησε.

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ὁ Σέργιος Ἀλεξάνδροβιτς παρουσιάσθη εἰς τὸν αὐτοκράτορα.

— Εἶσαι ἀκριβής, Σέργιε, καὶ σὲ συχαίρω· ἐμελέτησες ὅλα τὰ ἐγγραφα;

— Μάλιστα, μεγαλειότατε· τὰ ἐγγραφα εἶναι τριακόσια τὸν ἀριθμὸν· τὰ ἐμελέτησα ὅλα, τὰ ἀνέλυσα καὶ ἐκράτησα σημειώσεις.

— Εἶσαι καλὸς θεράπων μου· κάθησε καὶ εἰπέ μου... Πῶς; δὲν θέλεις νὰ καθήσῃς; ἔστω! Λέγε, λοιπόν· θὰ ἤρρες, βέβαια, ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις τῶν χωρικῶν εἶναι ἀδικοὶ. Δὲν εἶναι ἔτσι;

Ὁ δικαστὴς ἐχαμήλωσε τὰ μάτια καὶ εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν:

— Ὅχι, μεγαλειότατε, οἱ χωρικοὶ ἔχουν δίκαιον.

— Πῶς; Ὅχι! οἱ χωρικοὶ, λοιπόν...; μὰ αὐτὸ εἶναι παράλογον!

— Μεγαλειότατε, διαβάσετε, ἂν εὐαρεστήσθε, τὴν ἐκθεσίαν μου.

— Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ διαβάσω. Καὶ τί λέγεις αὐτοῦ;

— Ὅτι ἡ γῆ ἀνήκει εἰς τοὺς χωρικοὺς καὶ ὄχι εἰς τὸν πρίγκηπα.

— Μά, ἄθλιε, δὲν ἐνθυμῆσαι τί σοῦ εἶπα προχθές, ὅταν σοῦ ὠμιλοῦσα διὰ τὴν ὑπόθεσιν; δὲν ἐνθυμῆσαι, ὅτι ὁ Πλουγῶφ εἶναι φίλος μου; ποῦ ἐστηρίχθης διὰ νὰ βγάλῃς τοιαύτην ἀπόφασιν;

— Εἰς τὸ δίκαιον.

— Ὅχι, ἄθλιε! εἶσαι ἐχθρὸς μου, δὲν ἐστηρίχθης πουθενά, παρὰ εἰς τὸ μῖσός σου. Εἶπες: «Ὁ Τσάρος θέλει αὐτό, ἐγὼ θὰ κάμω τὸ ἐναντίον ἀπ' ἐκεῖνο, ποῦ θέλει». Ὡστε ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν χάριν οὔτε ἐνός μουζίκου;

— Ὅχι, μεγαλειότατε, δὲν ἐσκέφθην αὐτό.

Ἄλλ' ὁ Τσάρος εἶχεν ἐξοργισθῆ καὶ ἐφώνησεν:

— Ἐλσεινὲ δικαστά, θὰ μοῦ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτὴν τὴν ἀκριβοσύνην.

Καὶ ἐσήκωσε τὸ μπαστοῦνί του καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὸν γέροντα δικαστήν μίαν φορὰν, δύο, τρεῖς. Τέλος τοῦ εἶπε:

— Φύγε! ἐξευτελίζομαι, ποῦ σὲ κτυπῶ.

Ὁ δικαστὴς ἐφυγε μὲ συστολήν καὶ ἀφήκεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ αὐτοκράτορος τὰ ἐγγραφα καὶ τὰς σημειώσεις του.

Ἐξέυρε τί ἐσήμαινεν αὐτοκρατορικὸς θυμὸς. Ἐξέυρεν, ὅτι θὰ ἐξωρίζετο εἰς τὴν Σιβηρίαν, θὰ κατεδικάζετο δηλαδὴ εἰς θάνατον. Ἐπῆγε σπῆτι του, ἐτοίμασε τὴν διαθήκην του, ἀπεχαιρέτησε τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἐπερίμενε τὴν καταδίκην του.

Αἰφνης, ὑστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, λαμβάνει ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα ἕνα μήνυμα. Ἐπρεπε γὰρ σπεύσῃ ἐκεῖ τὸν ἠθέλεν ὁ Τσάρος.

Ὅταν παρουσιάσθη πρὸ τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ δικαστὴς ἔτρεμε τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου του· ἀλλὰ Παῦλος ὁ Α' δὲν ἦτο ὀργισμένος· τοῦ ὠμίλησε μὲ γλυκὴν τρόπον καὶ τοῦ εἶπε:

— Σέργιε, ἐνθυμῆσαι τὴν ὑπόθεσιν Πλουγῶφ;

— ὦ! μεγαλειότατε, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τὴν ἐνθυμοῦμαι!

— Πρὸ ὀλίγου σὺ μόνος εἶχες μελετήσῃ τὴν ὑπόθεσιν· τώρα τὴν ἔχω μελετήσῃ καὶ ἐγὼ, καὶ ἐξέδωκα τὴν ἀπόφασίν μου. Λοιπόν, Σέργιε Ἀλεξάνδροβιτς, ἔχεις δίκαιον· ἡ γῆ δὲν ἀνήκει εἰς τὸν πρίγκηπα, ἀλλὰ εἰς τοὺς χωρικοὺς. Ὁ Πλουγῶφ εἶναι ἄρπαξ.

— Πῶς; ὥστε ἡ μεγαλειότης σας ἔρχεται μὲ τὴν ιδέαν μου;

— Ὅχι μόνον ἔρχομαι μὲ τὴν ιδέαν σου, ἀλλὰ καὶ σοῦ ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸν θυμὸν μου.

— ὦ! μεγαλειότατε, σεῖς ὁ Τσάρος ἀπὸ τὸν ταπεινὸν σας θεράπωντα!

— Εἰπέ, λοιπόν, μὲ συγχωρεῖς;

— Μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν φθάνει μόνον αὐτό· πάρε αὐτὸ τὸ μπαστοῦνι, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔκαμε τὴν ἀδικίαν, καὶ μ' αὐτὸ κτύπησέ με τρεῖς φορές, καθὼς κ' ἐγὼ σὲ ἐκτύπησα.

Ὁ δικαστὴς ἔτρεμε.

— Μὴ ἀργῆς, σὲ διατάσσω, σὲ διατάσσει ἡ δικαιοσύνη, πρέπει νὰ τὸ κάμῃς!

Εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν φωνὴν τοῦ αὐτοκράτορος ὁ δικαστὴς ἐπῆρε τὸ μπαστοῦνι, τὸ ὕψωσε καὶ ἔδωσε τρεῖς ραβδισμοὺς ὡς θωπείας εἰς τὴν ράχι τοῦ Τσάρου.

— Ἔστω, εἶπεν εἰσαι ἐπιεικής. Τώρα πάρε αὐτὸ τὸ μπαστοῦνι καὶ κράτησέ το, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ δεικνύῃς κάθε φορὰ, ποῦ θὰ τολμήσω νὰ πράξω κάποιαν ἀδικίαν. Πήγαίνε· εἶμαι εὐνοϊκός, διότι ἔχω τοιοῦτους δικαστὰς σὺν καὶ σένα. Σὲ προβιβάζω εἰς πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου, ὅπου ὑπηρετεῖς.

(Chemilly)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΗΝΟΣ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Βγαίνει τ' ὀλόλαμπρο φεγγάρι
πάν' ἀπ' τὴν ἀκρὴν κειοῦ τοῦ βουνοῦ,
προβαίν' ὀλόσιγα μὲ καμάρι
ψηλὰ στὰ πλάτια τοῦ οὐρανοῦ.

Γλυκὰ τὴν πλάσι ἀγκαλιάζει,
στὸ κῆμα κάτω κολυμβᾷ,
μ' ἀκτίδες ὀλην τὴν σιελάζει,
νὰ παίξουν πάλ' τὸ προσκαλᾷ.

Τὸ ὠμορφο κῆμα σιγοτρέμει
σὲ ζέφυρον ἀνάλαφρον πνοή,
ἀσημισμένο κυλάει, τρέχει,
ἀφρίζει, σφύεται δίχως βοή.

Κ' ἐκεῖ στὴν ὠμορφη τὴν βρῦσι,
στὰ πλάγια κάτω τοῦ βουνοῦ,
ἐκεῖ τ' ἀηδόνι ἀρχιζῆει
νὰ λέη τραγοῦδια τ' οὐρανοῦ.

Καὶ νὰ τὸ χωριό μας πτωχὸ πέρα,
ποῦ οἶν πουλάκι μὲ στὰ κλαδιά
γλυκοκοιμῆζει οἶν μὰ μητέρα
στὴν ἀσημίτια του ἀγκαλιά.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

συνάχεια ἀπὸ σελ. 291

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐπανέλαβον τὰ παιδιά τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν διέκοψαν εἰς τὰς τέσσαρας τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ ἥλιος ἤρχισεν νὰ κλίνη. Ὁ κόπος ἦτο μέγας, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κάμμία ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ἐργασίαν, ὁ Γόρδων τὴν ἀνέβαλε διὰ τὴν ἐπαύριον. Ὅταν δὲ ὁ Γόρδων διέτασεν, ὅλοι ὑπήκουον.

Μόλις ἐφθασαν εἰς τὸ σπήλαιον, ἤρχισαν νὰ πριονίζουν τὰ ξύλα καὶ νὰ τὰ τοποθετοῦν. Ἡ ἐργασία αὕτη διήρκεσεν ὅλην τὴν ὥραν τοῦ δείπνου. Ἐπὶ ἕξ ἡμέρας ἐξηκολούθησε τὸ κόψιμον τῶν ξύλων καὶ τὰ παιδιά ἐμάζευσαν ἀρκετὰ ξύλα διὰ τὴν θέρμανσίν των ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας.

Βεβαίως, τόσος ὄγκος ξύλων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοποθετηθῇ μέσα εἰς τὸ σπήλαιον. Ἀλλὰ δὲν ἐδραπέτευον διόλου, ἀν θὰ ἔμενε στιβαγμένος ἕξω.

Τὴν 15 Ἰουλίου ὑπῆρχεν ἡ πρόληψις εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ τὸ προγινωσκτικὸν τοῦ καιροῦ.

— Ἄν βρέξῃ σήμερον, εἶπεν ὁ Μπριάν, θὰ βρέξῃ συνεχῶς 40 ἡμέρας.

— Ἄ! αὐτὸ δὲν μὲ μέλει, εἶπεν ὁ Σερβῆς. Εἴμεθα στὸν χειμῶνα. Ἄν ἤμεθα στὸ καλοκαίρι, τὸ πρᾶγμα θὰ ἤλλαξε.

Καὶ πραγματικῶς, οἱ κάτοικοι τοῦ ἡμισφαιρίου ἐκείνου δὲν εἶχόν τι νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τὸ προγινωσκτικὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἢ ὅποια ἦτο βροχερά.

Μετὰ τὴν βροχὴν, ὁ ἀνεμος ἐστράφη νοτιοανατολικῶς καὶ ἔκαμνε τόσο κρύο, ὥστε ὁ Γόρδων δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὰ μικρὰ νὰ ἐβγουν ἕξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον.

Πραγματικῶς ὁμοίως, κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ Αὐγούστου τὸ θερμόμετρον κατέβη ἕως εἰκοσιν ἐπτὰ βαθμοῦς κάτω τοῦ μηδενικοῦ.

Μόλις ἐξήρχετο κανεὶς εἰς τὸ ὄψιμον, ἡ ἀναπνοὴ συνεπυκνῶτο καὶ ἐγένετο χιόνι. Τὸ χερί δὲν ἤμποροῦσε νὰ πιάσῃ κάτι τι ἀπὸ μέταλλον, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ πόνον, ἀνάλογον πρὸς καύσιμον. Δι' ὅλα αὐτὰ ἐλήφθησαν ὅλαι αἱ προφυλάξεις, διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ θερμοκρασία τοῦ σπηλαίου ὑψωμένη εἰς ἕνα ἐπαρκῆ βαθμὸν.

Δεκαπέντε ἡμέραι πολὺ φοβεραὶ ἐπέρασαν. Ὅλοι ὑπέφεραν, διότι δὲν ἐγυμνάζοντο. Ὁ Μπριάν ἔβλεπε μὲ ταραχὴν τὰ ὄψα πρόσωπα τῶν μικρῶν, τῶν ὁποίων τὰ ζωηρὰ χρώματα εἶχον ἐξαφανισθῆ.

Ἐν τούτοις, χάρις εἰς τὰ θερμὰ ποτά, τὰ ὅποια δὲν ἐλείπον, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ ἐλαφρὰ κρυολογήματα, οἱ μικροὶ ἀποικῆ δὲν ἐπαθάν ἄλλο τίποτε κατὰ τὴν χειμερινὴν ἐκείνην περίοδον.

Τὴν 16 Αὐγούστου ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαιρας ἤρχισε νὰ μεταβάλλεται καὶ ὁ ἀνεμος ἔπνεεν ἀπὸ δυσμῶν. Τὸ θερμόμετρον ἀνέβη εἰς τοὺς δώδεκα βαθμοῦς κάτω τοῦ μηδενικοῦ καὶ ἡ θερμοκρασία αὕτη ἦτο ὑποφερτὴ, διότι ὁ καιρὸς ἦτο ἡρεμὸς.

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Μπριάν, ὁ Σερβῆς, ὁ Βίλκοξ καὶ ὁ Βάξτερ εἶχον τὴν ιδέαν νὰ κάμουν μίαν ἐκδρομὴν ἕως εἰς τὸν λιμένα τοῦ Σλοῦγκι. Ἄν ἀνεχώρουν ἀπὸ τὸ σπήλαιον πολὺ πρῶτ', θὰ ἤμποροῦσαν νὰ ἐπιστρέψουν τὸ ἑσπέρας.

Ἐπρόκειτο νὰ ἐξακριβώσουν μήπως εἰς τὴν παραλίαν εἶχον φθάσει πολλὰ ἀμφίδια, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὅποια συχναζοῦν εἰς τὰς νοτίας παραλίας καὶ τῶν ὁποίων εἶχον ἰδεῖ ἄλλοτε μερικὰ ἴχνη.

Ταυτοχρόνως θὰ ἀντικαθίστων τὴν σημαίαν, ποῦ εἶχαν στήσει ἐκεῖ, ἀφ' αὐτὴν δὲν θὰ ἔμειναν πλέον, παρὰ μόνον κουρέλια, ὑστερον ἀπὸ τὰς θυέλλας τοῦ χειμῶνος. Ἐκτὸς δὲ τούτου, κατὰ συμβουλήν τοῦ Μπριάν, θὰ ἐκάρφωναν εἰς τὸ κατάρτι τῶν σημάτων μίαν πινακίδα, ἢ ὅποια θὰ ἐσημείωνε τὴν θέσιν τοῦ σπηλαίου, πρᾶγμα χρήσιμον, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ναυτικοὶ τινες θὰ διέκρινον τὴν σημαίαν καὶ θὰ ἀπεβιδάζοντο εἰς τὸ νησί.

Ὁ Γόρδων ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν του διὰ τὴν ἐκδρομὴν, ἀλλὰ μὲ τὸν ὄρον νὰ ἐπιστρέψουν προτοῦ νυκτώσει. Καὶ ἡ μικρὰ ὁμάς ἀνεχώρησε τὸ πρῶτ' τῆς 19 Αὐγούστου προτοῦ ἐξημερώσῃ. Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς καὶ ἡ σελήνη τὸν ἐφώτιζε μὲ τὰς ὠχρὰς τῆς ἀκτίνας τοῦ τελευταίου τῆς τετάρτου. Μέχρι τοῦ λιμένος ἦσαν ἕξ μίλια. Αὐτὰ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τρομάξουν τὰ νεανικὰ καὶ ξεκουρασμένα πόδια τῶν μικρῶν ἐκδρομῶν.

Τὸ διάστημα αὐτὸ ἐπέρασεν πολὺ γρήγορα, ὥστε πρὸ τῆς ἐνάτης ὥρας εἶχαν φθάσει εἰς τὴν παραλίαν.

— Νὰ μίαν ὁμάς πουλιῶν! ἐφώνησεν ὁ Βίλκοξ.

Καὶ ἔδειξεν ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς κάμμιὰ χιλιάδα πουλιῶν, τὰ ὅποια ὁμοιάζον μὲ χονδρὰς χήνας, μὲ ράμφος μακρὸ καὶ μὲ φωνὴν διαπεραστικὴν καὶ δυσάρεστον.

— Νομίζει κανεὶς ποῦ εἶναι μικροὶ στρατιῶται, παρατεταγμένοι διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν, εἶπεν ὁ Σερβῆς.

— Αὐτὰ δὲν εἶναι φαγώσιμα, εἶπεν ὁ Βάξτερ, καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ριξωμεν οὔτε μιὰ τουφεκιά.

Τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἦσαν ἀρκετὰ ἡλίθια καὶ ἔμεναν ἐκεῖ ἀκίνητα, ἦτο δὲ πολὺ εὐκόλον νὰ τὰ σκοτώσῃ κανεὶς καὶ μὲ κτυπήματα μαστουριοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ κόπος ἐκεῖνος ἦτο περιττός.

Ἄν ὅμως τὰ πουλιὰ ἐκεῖνα ἦσαν ἀχρηστά, ὑπῆρχαν ἐκεῖ, ἐν τούτοις, καὶ ἄλλα ζῷα, τῶν ὁποίων τὸ πάχος θὰ ἐχρησίμευε διὰ τὸν φωτισμὸν τοῦ σπηλαίου καθ' ὅλον τὸν προσεχῆ χειμῶνα.

Ἦσαν φῶκαι. Ἀλλὰ, διὰ νὰ κτυπήσουν μερικὰς ἐξ αὐτῶν, ἔπρεπε νὰ τὰς ἐμποδίσουν τὴν ὀπισθοχώρησιν πρὸς τὴν θάλασσαν, διότι, μόλις ὁ Μπριάν καὶ οἱ σύντροφοί του τὰς

ἐπλησίασαν, εὐθὺς αὐταὶ ἐφυγον καὶ ἐκρύφθησαν κάτω ἀπὸ τὸ νερό. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ προετοιμασθῇ μίαν ἄλλην ἐκδρομὴν, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ συλληφθοῦν αὐτὰ τὰ ἀμφίδια.

Οἱ μικροὶ ἐκδρομεῖς, ἀφοῦ ἐγευματίσαν προχείρως μὲ ὄτι εἶχον πάρει μαζί των, ἤρχισαν νὰ παρατηροῦν τὸν λιμένα καθ' ὅλην τὴν ἕκτασιν.

Μίαν σινδόνην λευκὴν ἀπλόνητο ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ ἕως εἰς τὸ ἀκρωτήριον. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ θαλάσσια πουλιὰ, δὲν ὑπῆρχον ἄλλα. Ἐφαίνετο, ὅτι εἶχον ἀφήσει τὴν ἀκτὴν. Καὶ εἰς τὴν παραλίαν ἀκόμη ὑπῆρχε χιόνι δύο ἢ τριῶν ποδῶν ὕψους, ἀπὸ δὲ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ Σλοῦγκι δὲν εἶχε μείνει πλέον τίποτε.

Αἱ παλῖρροι καὶ αἱ καταιγίδες τὰ εἶχαν παρασύρει ὅλα.

Ὅσον διὰ τὴν θάλασσαν, αὕτη ἦτο ἔρημος, ὡς πάντοτε, μέχρι τῆς ἐσχατιᾶς, τὴν ὁποίαν ὁ Μπριάν δὲν εἶχεν ἐπανίδει ἀπὸ τριῶν μηνῶν. Καὶ πέραν ἐκεῖ, εἰς ἑκατοντάδας μιλίων ἀπόστασιν, εὗρίσκετο ἡ Νέα Ζηλανδία, τὴν ὁποίαν δὲν ἀπηλπίζετο νὰ ἐπανίδῃ μίαν ἡμέραν.

Ὁ Βάξτερ ἀνέλαβε νὰ ὑψώσῃ μίαν νέαν σημαίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε φέρει, καὶ νὰ καρφώσῃ τὴν πινακίδα, ἢ ὅποια ἐφανέρονε τὴν θέσιν τοῦ σπηλαίου. Ἐπειτα τὴν μίαν μεταμεσημβρινὴν ὥραν ἤρχισαν νὰ ἐπιστρέψουν.

Κατὰ τὸν ὄρονον ὁ Δόνιφαν ἐσκότωσεν ἕνα ζευγάρι μεγάλα πουλιὰ καὶ μερικὰ μικρότερα, τὰ ὅποια ἐπετοῦσαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ, καὶ εἰς τὰς τέσσαρας, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, ποῦ ἐσκοτεινιάζεν, αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπήλαιον. Ἐκεῖ ὁ Γόρδων διηγήθη τὸ τί ἔγεινε καί, ἐπειδὴ εἰς τὸν λιμένα τοῦ Σλοῦγκι εὗρισκοντο πολλὰ φῶκαι, ἀπεφασίσθη ὅπως τὰς κυνηγήσουν εὐθὺς ὡς ὁ καιρὸς θὰ τὸ ἐπέτρεπε.

Μετ' ὀλίγον ὁ χειμὼν εὗρίσκετο εἰς τὸ τέλος του. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ Αὐγούστου καὶ τὴν πρώτην τοῦ Σεπτεμβρίου ὁ ἀνεμος, ποῦ ἔπνεεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἐδυνάμωσεν. Εὐθὺς ἡ θερμοκρασία ἀνέβη. Ἡ χιὼν δὲν ἤργησε νὰ λυῶνῃ καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ἢ παγωμένη ἔσπασε μὲ πολὺ πάταγον. Τὰ κομμάτια τῆς λίμνης, ποῦ δὲν ἔλυσαν, ἐκυλίσθησαν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἔσπασαν συγκρουόμενα τὸ ἕν πρὸς τὸ ἄλλο. Τὰ χιόνια ἔλυοντο ὀλοτελῶς τὴν 10 Σεπτεμβρίου. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐπέρασεν ὁ χειμὼν. Χάρις εἰς τὰς προφυλάξεις, ποῦ ἐλάβεν ἡ μικρὰ ἀποικία, δὲν εἶχεν ὑποφέρει πολὺ. Ὅλοι εἶχον διατηρηθῆ εἰς καλὴν ὑγίαν, τὰ δὲ μαθήματα τὰ εἶχαν παρακολουθήσει μὲ πολὺν ζῆλον. Ὁ Γόρδων δὲν ἐλάβεν ἀνάγκην νὰ τιμωρῇ τοὺς ἀμελεῖς.

Μίαν ἡμέραν ἠναγκάσθη νὰ τιμωρήσῃ τὸν Δόνιφαν, τοῦ ὁποίου ἡ διαγωγή ἐπέβαλε τιμωρίαν παραδειγματικὴν.

Πολλὰς φορές ὁ πεισματάρης αὐτὸς εἶχεν ἀρνηθῆ νὰ κάμῃ τὰ καθήκοντά του. Ὁ Γόρδων τὸν ἐπέπληξεν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐλάβεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ ἀρχηγοῦ.

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελωνικίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΖΕΙΝ

Τὸ μεταβάλλειν τὸ ὀλίγον εἰς πολὺ, εἶναι τέχνη, μὴ ἀπολαύουσα συνήθως πολλῆς ὑπολήψεως. Ἡ τέχνη αὕτη ἀποδίδεται εἰς τὸν ἀγύρτην, τὸν καυχησιολόγον, ὅστις κατορθοῖ νὰ ἐξογκῶνῃ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ κενότητα διὰ διαφορῶν καπνῶν.

Ἄλλ' ἢ τέχνη κυρίως εἰπεῖν εἶναι θεία. Ἡ παραγωγή παμμεγίστου δένδρου ἐξ ἑνὸς σπέρματος καὶ ἡ γένεσις ἑνὸς λαοῦ μεγάλου ἐκ μιᾶς οἰκογενείας, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, εἶναι ἐπίσης θαύματα, ὡς ἡ διατροφή χιλιάδων ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ.

Καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν τὸ εἶπ' ἡμῖν νὰ γινώσκωμεν τὴν ἐξάσκησιν τῆς τέχνης ταύτης. Πῶς;

Δὲν εἶναι αἱ πολλαὶ γνώσεις, οὐδὲ τὰ μεγάλα βοηθητικὰ μέσα, δι' ὧν ἐνεργοῦνται μεγάλα ἔργα.

Ἡ ὀρθὴ χρῆσις τοῦ μετρίου παράγει αὐτά. Ὁ Φραγκλῖνος δὲν ἦτο οὔτε λόγιος, οὔτε φιλόσοφος ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλὰ τί κατόρθωσε διὰ τῆς πολλῆς αὐτοῦ συνέσεως! Ὁ Φράγκε δὲν ἦτο πλούσιος· καὶ ὅμως εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ὀρφανοτροφείου τῆς Ἄλλας, ἔργον ἀληθῶς βασιλικῶν.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἐνέχει τι τὸ ὑπέροχον, διότι δεικνύει τὴν δύναμιν τῆς ἐλευθέρως βουλήσεως καὶ πῶς αὕτη, ὅτε μὲν ὑποτάσσει τὴν ἄμορφον ὕλην, ὅτε δὲ δημιουργεῖ αὐτήν, μὴ ὑπάρχουσαν. Ἡ παρατήρησις αὕτη κέκτηται σπουδαιότητα ἰδίᾳ διὰ τοὺς διδασκάλους. Τί δύνανται οὗτοι νὰ κατορθώσωσι διὰ τῆς σοβαρότητος, τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς μεθοδικότητος!

Ἄλλὰ καὶ ἐξ ἄλλης ἀπόψεως, ἥτις καὶ μᾶλλον προσπίπτει εἰς τὰ ὄμματα, δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μέγα τι ἐκ σμικρῶν. Συγγραφεῖς τινες ἐγένοντο διάσημοι, οὐκ διὰ τῆς πρωτοτυπίας καὶ τοῦ πλούτου τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς τέχνης, ἣν κατεῖχον, ἰδέας κοινὰς νὰ ἀναπτύσωσι καὶ διακοσμήσωσιν, οὕτως ὥστε νὰ νομίζῃ τις, ὅτι βλέπει νέον τι καὶ ὑποθέτῃ πλοῦτον ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει πράγματι πενία. Ὁ ἀγχίνους, εὐγλωττος καὶ σαγηνεύων λόγος, προφορικὸς ἢ γραπτὸς, εἶναι ἡ μαγικὴ ράβδος, ἥτις πολλαπλασιάζει τὸ σμικρὸν.

Ἄλλ' ἢ ἀληθῆς καὶ γνησίᾳ μαγικῆ ράβδος εἶναι ἡ ἐνεργὸς ἀγάπη. Ὅ,τι μέγα καὶ ἀγαθὸν ἐν τῷ κόσμῳ, προέκυψεν ἐκ τοῦ ἐλατηρίου τούτου. Ἀγάπη πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἐγέννησε τοὺς μεγάλους σοφοὺς, ἀγάπη πρὸς

τὸν πλησίον, τοὺς εὐεργέτας τοῦ κόσμου, ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, τοὺς ἥρωας τῆς θρησκείας καὶ τοὺς ἁγίους. Καὶ ἐν στενωτέρῳ κύκλῳ αὕτη εἶναι ἡ γεννώσα τοὺς καλοὺς διδασκάλους, τοὺς χρηστοὺς οἰκογενειάρχας, τὰ φωτεινὰ πρότυπα.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

Ἡ ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 292)

Ἄς τοῦ δεῖξωμεν, ἀντιθέτως, τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ ἀνεμομύλου, μὲ τὸν ὅποιον ὁ Πυθαγόρας, ἠχθὸν τῶν σοφῶν τῆς Αἰγύπτου, μᾶς διδάσκει τὰς θεμελιώδεις ἰδιότητες τοῦ ὀρθογώνιου τριγώνου. Ἐὰν κατὰ τύχην καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὁ καλὸς γίγας δὲν ἐγνώριζε τὸ πρᾶγμα, θὰ τοῦ ἐξηγοῦσαμε τὴν σημασίαν τοῦ μύλου. Ὅταν ἄπαξ τὸ φῶς θὰ ἐγεννᾶτο εἰς τὸ πνεῦμά του, θὰ εὕρισκον ἀπαράλλακτα, ὅπως καὶ ἡμεῖς, ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ὄραϊον, τὸ ἀληθῶς ὄραϊον, ὄχι βεβαίως ὡς γραφικὴ παράστασις, ἀλλ' ὡς ἀμετάβλητος σχέσις μεταξὺ τριῶν διαστάσεων, θὰ θαυμάσῃ, ὅπως καὶ ἡμεῖς, τὴν αἰωνίαν γεωμετρίαν, ἣ ὅποια σταθμίζει τὴν ἔκτασιν.

Ἐπάρχει ὅθεν τὸ αὐστηρῶς ὄραϊον, καὶ εἰς αὐτὸ ὁ λόγος εἶναι ἀπόλυτος κυρίαρχος, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ δι' ὅλους τοὺς κόσμους, τὸ αὐτὸ ὑπὸ τοὺς διαφορῶν ἡλίους κἂν ἀπλοῖ ἢ πολλαπλοῖ ὧσιν οὗτοι, λευκοὶ ἢ ἐρυθροὶ, κίτρινοι ἢ κυανοί. Τὸ παγκόσμιον αὐτὸ ὄραϊον εἶναι ἡ τάξις. Ὅλα γίνονται μὲ μέτρον καὶ σταθμὸν λόγος μέγας, οὐτινος ἢ ἀλήθεια ἀναθρώσκει ἐπὶ μᾶλλον, ἐφ' ὅσον ἐρευνᾶται πρωϊότερον τὸ μυστήριον τῶν πραγμάτων. Ἡ τάξις αὕτη, βάσις τῆς παγκοσμίου ἰσορροπίας, εἶναι ἄρα γε τὸ σχέδιον Αἰωνίου Γεωμέτρου, ὡς ἐφρόνει ὁ Πλάτων, εἶναι τὸ ὄραϊον ὑπερτάτου Αἰσθητικοῦ, ὅστις τυγχάνει καὶ ὁ λόγος τοῦ παντός;

Διατί τόση συμμετρία εἰς τὴν καμπύλην τῶν πετάλων ἄνθους, τόση κομψότης εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν ἐλύτρων σκαρὰβίου; Πῶς μία τέτοια χάρις εἰς τὰς παραμικροτέρας λεπτομερείας εἶναι δυνατόν νὰ συνδυασθῇ μὲ τὰς βιαιότητας δυνάμεων, ἀφιεμένων εἰς τὴν ἰδίαν τῶν ἀσκησιν; Θὰ ἦτο τοῦτ' αὐτὸ ὡς ν' ἀνήγαγε κανεὶς τὸ θαυμάσιον ἐγκόλπιον, ποῦ θὰ κατεργάζετο ἕνας καλλιτέχνης, εἰς τὴν σφύραν, ποῦ ἐπιβάλλει εἰς τὸν χυτοσίδηρον νὰ ἐξιδρώσῃ τὴν σκωρίαν του.

Ἴδου ὅμως πολὺ ὑψηλαὶ ἀπόψεις ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς μηδαμινοῦ περιτυλίγματος, ἀπὸ τὸ ὅποιον προφύσσεται νὰ γεννηθοῦν κάμπια. Εἶναι ἀναπόφευκτον. Ὅταν θελήσῃ κανεὶς καὶ τὴν ἐλαχίστην τῶν πραγμάτων λεπτομερείαν ν' ἀνασκάψῃ, ἐκπροβάλλει ἀμέσως ἕνα διατί, εἰς τὸ ὅποιον ἀδυνατεῖ ν' ἀπαντήσῃ ἢ ἐπιστημονικῆ ἔρευνα. Τὸ αἰνίγμα τοῦ κό-

σμου εὕρισκει βεβαίως τὴν ἐξήγησίν του ἄλλοῦ, παρὰ εἰς τὰς μερικὰς τῶν ἐργαστηρίων μας ἀληθείας. Ἄλλ' ἀφήσωμεν τὸν Μικρομέγαν νὰ φιλοσοφῇ καὶ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πρόσγειον παρατήρησιν.

Ὁ βόμβυξ τοῦ πεύκου ἔχει ἀνταγωνιστὴν εἰς τὴν τέχνην τοῦ ταξιθετεῖν μὲ κομψότητα τοὺς μαργαρίτας, ποῦ γεννᾷ. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἕνας ἄλλος βόμβυξ, τοῦ ὁποίου ἡ κάμπια εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Στολή», ὡς ἐκ τῆς περιβολῆς τῆς. Ἡ αὐτῆς εἶναι συγκεντρωμένα ὡς βραχιόλια πέριξ μικρῶν κλάδων. Ὅποιος θὰ ἔβλεπε διὰ πρώτην φοράν τὸ χαριτωμένον αὐτὸ ἔργον, θὰ τὸ ἀπέδιδε προθύμως εἰς δάκτυλα ἐπιδεξίας ἐργάτιδος μαργαριτῶν. Ὁ υἱὸς μου, ὁ μικρὸς Παῦλος, τσιτώνει τὰ μάτια του καὶ φωνάζει ὦ! ὦ! ἀπὸ ἐκπληξίν κάθε φορά, ποῦ συναντᾷ τὸ μικροῦτσικὸ βραχιολάκι. Ἡ ὀραιότης τῆς τάξεως ἐπιβάλλεται εἰς τὴν ἀφύπνισιν τῶν ἰδεῶν του.

Ὀλιγώτερον μακρόν, πρὸ πάντων ἐνεκεν ἐλλείψεως παντὸς περιτυλίγματος, τὸ δακτυλίδι τοῦ βόμβυκος αὐτοῦ ὑπενθυμίζει τὸν κύλινδρον τοῦ ἄλλου, ἂν ἀφαιρέσῃ κανεὶς τὴν ἐπέκτασιν τῶν λεπιῶν. Θὰ ἦτο εὐκόλο νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ παραδείγματα αὐτὰ τῆς χαριτωμένης ταξιθετήσεως, διαφόρου κατὰ τὰ εἶδη, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τελειοτάτην τέχνην συντελεσμένης. Ὁ χρόνος μᾶς λείπει. Ἄς ἀσχοληθῶμεν πρὸς τὸ παρὸν μὲ τὸν βόμβυκα τοῦ πεύκου.

Ὅταν ἔλθῃ ὁ Σεπτέμβριος, γίνονται ἡ ἐκκόλαψις, ἐνωρίτερον δι' αὐτὸν τὸν κύλινδρον, ἀργότερον δι' ἄλλον. Μὲ τὸν σκοπὸν νὰ παρακολουθήσῃ ἀνετώτερον τὰ νεογνὰ κατὰ τὴν πρώτην τῶν ἐργασίαν, ἐτοποθέτησα ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ ἐργαστηρίου μου μερικὰ κλαδιά, ποῦ ἔφερον ἐπάνω αὐγά. Ἡ βάσις εὕρισκτο βυθισμένη ἐντὸς ποτηρίου νεροῦ, διὰ νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ τινα καιρὸν ἡ ἀναγκαία ἰκμάς.

Τὸ πρῶτ', κατὰ τὰς ὀκτώ, πρὶν ἢ ὁ ἥλιος νὰ φωτίσῃ τὸ παράθυρό μου, αἱ μικραὶ κάμπια καταλείπουν τὸ αὐγὸν τῶν. Ἐὰν σηκώσω ὀλίγον τὰ λέπια τοῦ κυλίνδρου, ὅπου γίνεται ἡ ἐργασία τῆς ἐκκόλαψεως, βλέπω νὰ ἐκπροβάλλουν μαύρα κεφάλια, ποῦ δαγκάνουν, τρυποῦν, σκουντοῦν τὰ κουρελιασμένα ταβάνια. Μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν, ὁ λεπιδωτὸς κύλινδρος εἶναι τόσον συμμετρικὸς, τόσον νομὸς τὴν ὕψην, ὡς νὰ ἦτο ἀκόμη κατοικημένος. Μόνον ὅταν σηκώσῃ κανεὶς τὰ ψήγματα, καταλαμβάνει, ὅτι εἶναι κενόν. Ἡ αὐτῆς, τακτικώτατα πάντοτε ἀραδιασμένα, σηματοῖσιν τότε φλιτζάνια χαίνοντα, λευκά, ὀλίγον διαφανῆ. Τοὺς λείπει τὸ κάλυμμα εἰς σχῆμα καπέλλου, κάλυμμα, ποῦ κατεστράφη, ἐσχισμένο ἀπὸ τὰ νεογνὰ.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α ΖΩΗΡΟΥ

5
Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια από σελ. 293)

— 'Αντίο, δεσποινίς μου' σοῦ εὐχομαι νὰ ἐπιστρέψῃς μὲ ὑγείαν, εἶπε μὲ ταραχήν. 'Εγὼ θὰ φροντίσω διὰ τοὺς σκύλους, μὴ ἀνησυχεῖς. Αὐτό, ποῦ ἔχω ἐδῶ, κρατήστέ το σεῖς, γιὰ νὰ μὴ εἰσθε μόνη σας εἰς τὸ σχολεῖον!

'Η 'Ιλζα ἐξεφώνησεν ἀπὸ χαρὰν, ὑπεδέχθη τὸν σκύλον, τὸν ἐχάιδευσε καὶ κατόπιν ἀπεχαιρέτησε τὸν 'Ιωάννην.

— 'Αντίο, εἶπε, καὶ εὐχαριστῶ· χαίρω πολὺ, διότι παίρνω μαζί μου ἓνα σκυλάκι.

— Μά, σὲ παρακαλῶ, 'Ιλζα' αὐτὸ δὲν γίνεταί, κόρη μου, εἶπεν ἐκπληκτὸς ὁ πατέρας· δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πάρῃς εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον σκυλί. Γίνου λογικὴ καὶ δόσε τὸν Μπόμπυ πίσω εἰς τὸν 'Ιωάννην.

'Αλλ' ἐκείνη δὲν ἐσκέφθη διόλου νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ καὶ δὲν ἤλλαξεν ἰδέαν ὑστερον ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις τοῦ πατρὸς τῆς.

— 'Αφήστε, πατέρα μου, τὴν μόνην μου χαρὰν· τί θέλεις; νὰ μ' ἀφήσῃς μόνην μέσα σὲ ξένους ἀνθρώπους; ὅταν ὁ Μπόμπυ εἶναι κοντά μου, τότε ἔχω τοῦλάχιστον ἓνα καλὸν φίλον· δὲν εἶναι ἔτσι, Μπόμπυ; δὲν θέλεις νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντά μου, δὲν εἶναι ἔτσι;

'Εστράφη καὶ εἶπεν αὐτὰ πρὸς τὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος πλέον εἶχε καθήσει ἐπάνω εἰς τὴν ποδιά τῆς πολὺ ἀναπαυτικά, καὶ ἔπειτα ἡ κόρη συνεπλήρωσε:

— Σὺ θὰ μένῃς πάντοτε κοντά μου.

'Εστάθη ἀδύνατον ὁ κ. Μάριος νὰ ἐπιμείνῃ καὶ μάλιστα ὅτε ἡ 'Ιλζα ἐξέθεσε τόσον ζωνηρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς.

'Ακόμη δὲ τὸν πατέρα τῆς τὸν ἐπειθεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ κόρη τοῦ ἤθελε νὰ πάρῃ ὡς παρηγορίαν κάποιαν ἀνάμνησιν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς.

Τὸ ταξίδι ἦτο μακρὸν καὶ ἐνοχλητικόν, διὰ μέσου πεδιάδος καὶ κατόπιν διὰ μέσου βουνῶν. Διὰ τὴν 'Ιλζαν ἦτο εὐχάριστον, ἐπειδὴ διὰ πρώτην φοράν ἐταξίδευεν. Εἰς κάθε σταθμὸν ἐδλεπε μὲ μάτια περίεργα καὶ κάθε ἓνα σπιτάκι τοῦ σταθμοῦ τὴν διεσκέδαζεν. 'Όλα αὐτὰ αἱ νέαι ἐντυπώσεις ἀπεμακρυναν τὴν λύπην τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

'Αργὰ τὸ ἑσπέρας, σχεδὸν ἡ ὥρα 10, ἐφθασαν εἰς τὸ χωριό, ὅπου ἦτο τὸ οἰκοτροφεῖον. Κατὰ φυσικὸν λόγον, ἐπέρασαν τὴν νύκτα τῶν εἰς ἓν ξενοδοχεῖον καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὄφειλε νὰ ὀδηγηθῇ ἡ μαθήτρια εἰς τὴν νέαν τῆς κατοικίαν.

'Όταν ἐκτόπησε τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτὸ τὸ ὄρολόγιον τὴν ἐνάτην ὥραν, ἡ 'Ιλζα ἐστάθη πρὸ τοῦ πατρὸς τῆς ἑτοιμος.

Μὲ τὸ ταξιδιωτικὸ τῆς τὸ φουστάνι καὶ μὲ τὰ ἐλαφρὰ τῆς ὑποδήματα ἐφαίνετο πολὺ εὐμορφῆ. Κάτω ἀπὸ τὸ στρογγυλὸν καὶ ἄσπρο φάθινον καπέλλον τῆς ἐπιπταν τὰ καστανὰ μαλλιά τῆς. Τὰ μεγάλα καὶ ὄρατα μάτια τῆς κόρης δὲν ἐξήστραπταν χαροπὰ, καθὼς ἄλλοτε. Εἶχον μίαν ἐκφρασιν τρομα-

γμένης προσοχίας καὶ γύρω εἰς τὸ στόμα τῆς ἐφαίνετο μία νευρική ταραχή.

— Δὲν σὲ λείπει τίποτε, 'Ιλζα; ἠρώτησεν ὁ πατέρας τῆς καὶ ἐδλεπε τὸ παιδί τοῦ μὲ μεγάλη φροντίδα. Εἶσαι χλωμὴ· ἐκοιμήθηκες ἄσχημα;

'Η ἐγκάρδιος ἐρώτησις τοῦ πατρὸς διέλυσε τὴν σκυθρωπότητα τῆς 'Ιλζας, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

'Ἐπεσεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ πατέρα τῆς.

— Μά, παιδί μου, παιδί μου, λέγει ὁ κ. Μάριος, πολὺ φοβισμένος διὰ τὴν λύπην τοῦ παιδιοῦ τοῦ, δὲν θὰ μείνῃς ἀπομακρυσμένη πολὺν καιρὸν ἀπὸ μᾶς. 'Ἐνα ἔτος

Ὁ πεζοπόρος Λοῦί Ρόμαγερ.

Μετὰ ἐπιτακτὴν πεζοπορίαν, καθ' ἣν, ἀπελθὼν εἰς Ἀννοβέρου, διήλθε περὶ τὴν Αὐστρίαν, Αἰμον, Τουρκίαν, Μικρὸν Ἀσίαν, Παρσίαν, Βαλουχιστάν, Ἰνδία, Σιάμ, Ἰνδονήσιον, κεντρικὴν Κίναν, Κορίαν Ἰνδοκίαν καὶ Σιβηρίαν, συνελήφθη εἰς τὴν πορείαν αὐτὴν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἕνα βιβλίον, καὶ ἀπέστη ἐπιπόνητος τῶρα μόλις.

περὶ γρήγορα καὶ τὰ Χριστούγεννα θὰ μᾶς ἔλθῃς. 'Ελα, μικρό μου, σπόγγισε τὰ δάκρυά σου καὶ μὴ στενοχωρῆς τὴν καρδιά σου. Θὰ μᾶς γράψῃς τακτικὰ γράμματα καὶ ἡ μητέρα ἢ ἐγὼ θὰ σοῦ ἀπαντῶμεν πάντοτε.

'Ἐπῆρε τὸ μανδύλι τοῦ καὶ ἐσπόγγισε τὰ δάκρυα τοῦ παιδιοῦ τοῦ.

'Ο κ. Μάριος εὗρίσκετο ἐπίσης εἰς μίαν μεγάλην ταραχήν. Δὲν τοῦ ἦτο εὐκολὸν νὰ παρηγορῇ, ἀφοῦ ὁ ἴδιος εἶχεν ἀνάγκην παρηγορίας. Δὲν ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ ἀποχωρισμὸς εἶναι τόσον δύσκολος καί, ἐκτὸς τούτου, καὶ ἐκαίνοσ δὲν ἦτο τῆς ἰδίας ἰδέας. 'Αλλ' ἐπειδὴ μίαν φοράν τὸ ἀπεφάσισεν, ἔπρεπε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

'Εχάιδευσε τὰ μαλλιά τοῦ μετώπου τῆς κόρης τοῦ καὶ τῆς ἔβαλε τὸ καπέλλο, ποῦ εἶχε πέσει.

— 'Ελα, πᾶμε, παιδί μου, καὶ νὰ εἰσαι λογικὴ.

— 'Η μητέρα δὲν πρέπει νὰ μὲ γράψῃ, ἔλεγεν ἡ 'Ιλζα μὲ λυγμούς, μόνον τὰ ἰδικὰ σου γράμματα θέλω· ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ διαβάξῃ καὶ τὰ γράμματά μου.

— 'Ιλζα, ἐπέπληξεν ὁ κ. Μάριος, δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ὀμιλῇς ἔτσι. 'Η μητέρα σὲ ἀγαπᾷ καὶ σκέπτεται μόνον διὰ τὸ καλὸ σου.

— Πολὺ καλὰ! ἀπήντησε μὲ παιδικὸν θυμὸν· ἐὰν μὲ ἀγαποῦσε, δὲν θὰ μὲ ἔδιωχνε ἀπὸ τὸ σπίτι!

— Σὲ ἔδιωξε; μὰ δὲν ξεύρεις τί λές. 'Όταν θὰ μεγαλώσῃς, θὰ ἐννοήσῃς τὸ μεγάλο ἄδικον, ποῦ ἀποδίδεις εἰς τὴν μητέρα σου, καὶ θὰ μετανοήσῃς διὰ τὰ λόγια σου.

— Δὲν εἶναι μητέρα μου, εἶναι μητροῦά μου!

— Εἰσαι παιδί! εἶπεν ὁ πατέρας, ἀλλὰ σκέψου, ὅτι δὲν θέλω ἄλλη φορά νὰ ἐπαναλάβῃς τέτοια λόγια· μὲ λυπεῖς.

'Η 'Ιλζα ἐδλεπε μὲ θυμὸν κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ πατέρας δὲν ἐκαταλάμβανε τὸ ἄδικο, ποῦ τῆς συνέβαινε.

— 'Ελα τώρα, εἶπεν αὐτὸς μὲ γλυκὸν τόνον, ἄς πηγαίνωμεν.

'Ἐπῆρεν ἐκείνη τὸ σκυλάκι εἰς τὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ μὲ αὐτὴν τὴν συνοδαίαν ἠκολούθησε τὸν πατέρα τῆς.

— 'Αφήσέ το, παρεκάλεσεν ὁ πατήρ· πρῶτα πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν διευθύντριαν, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ πάρῃς μαζί.

Τότε ἡ 'Ιλζα ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶπε μὲ τόνον ὀριστικόν:

— Τότε καὶ ἐγὼ δὲν πηγαίνω! χωρὶς Μπόμπυ δὲν θὰ μείνω ποτὲ εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον.

'Ο κ. Μάριος ἔκαμε τὴν θέλησίν τῆς, ἀπὸ φόβον μήπως σπογγίσῃ νέα δάκρυα. 'Αλλὰ τῆς 'Ιλζας τὸ πείσμα τοῦ ἦτο φοβερόν. Τί θὰ σκεφθῇ ἡ κυρία διευθύντρια; Μετὰ ἓν τέταρτον ὁ πατήρ καὶ ἡ κόρη ἐβρέθησαν πρὸ μίαις οἰκίας μὲ δύο πατώματα, ἡ ὁποία εὗρίσκετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως, ἀνάμεσα εἰς ὄραϊαν πρασινάδα.

'Ἦτο τὸ οἰκοτροφεῖον.

'Ο κ. Μάριος ἐστάθη ἐκθαμβὸς πρὸ τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου.

— Κότταξε, ἓνα ὄραϊον χτίριον, 'Ιλζα! ἐφώνησε πολὺ εὐχαριστημένος. 'Η θέα πρὸς τὰ πλησίον βουνὰ εἶναι μαγευτικὴ.

— Τί μ' ἐνδιαφέρουν τὰ βουνὰ; ἐφώνησεν ἡ 'Ιλζα.

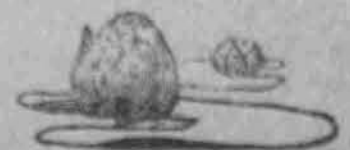
'Η κόρη ἦτο τόσον λυπημένη, ὥστε ὄλος ὁ κόσμος τῆς ἐφαίνετο ὡς κόλασις.

— Πῶς τὸ εὗρίσκεις εὐμορφῶ τὸ σπίτι αὐτό, πατέρα, ἀφοῦ ὁμοιάζει σὰν φυλακὴ!

'Ο κ. Μάριος ἐγέλασε.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

(συνέχεια από σελ. 294)

— Τι ἐστὶ θεσμός τῶν προσκόπων.

Οὗτος στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἐξῆς τριῶν πρακτικῶν παρατηρήσεων: Οἱ περισσότεροι τῶν νέων θέλγονται ἀπὸ τὰς διηγήσεις τοῦ βίου καὶ τῶν ἀθλῶν τῶν ἐξερσυνητῶν, ἀστυνομικῶν ἢ διαφόρων ἄλλων, ὧν ὁ βίος ὑπῆρξε περιπετειώδης. Ἐξ ἄλλου, αἱ ὑπαίθριοι ἀσκήσεις (sports) ἐν γένει εὐχαριστοῦν τοὺς νέους. Τέλος δ' ἐπιτυγχάνεται μεγίστη ἠθικὴ ὠφέλεια ἐκ τῆς συνηθείας τῆς τηρήσεως τοῦ δοθέντος λόγου.

Ὁ θεσμός, λοιπόν, τῶν προσκόπων (scoutisme, ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ scout = πρόσκοπος, καλὸς παρατηρητὴς μὲ εὐθυκρισίαν καὶ γενναιοψυχίαν) προκύπτει ἀπὸ τὸν εὐφυᾶ συνδυασμὸν τῶν παρατηρήσεων τούτων· ἐπιτρέπει δὲ τοῖς νέοις νὰ διάγουν, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ περὶχωρα τῶν μεγαλοπόλεων, ζωὴν ἐν πολλοῖς ὁμοίῳ πρὸς τὴν τῶν κυνηγῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ Far-west — ἢ κατὰ λέξιν ἐξηγήσεις: "Ἀπω-Δύσις — Μανθάνουν νὰ γνωρίζουν πρακτικῶς τὰ φυτὰ, τὰ δένδρα καὶ τὰ ζῶα, νὰ τρέχουν, νὰ κολυμβοῦν, νὰ κατασκευάζουν σχεδίασ καὶ καλύβας, ν' ἀνευρίσκουν καὶ παρακολουθοῦν τὰ ἴχνη, νὰ προσανατολιζῶνται ἡμέρας τε καὶ νυκτός, νὰ κατασκηνώνουν, νὰ περιποιῶνται τοὺς πληγωμένους, νὰ σβύνουν πυρκαϊὰς κττ. Ἐπὶ πλέον, ὁ πρόσκοπος ὀφείλει νὰ ἐνεργῇ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τιμῆς, τοὺς διατυπωμένους ὑπὸ συντόμου ὄρκου καὶ βραχυτάτου κώδικος, καὶ καθορίζοντας τὴν καθόλου διαγωγὴν του εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ βίου.

Τοιοῦτος ἐν συντόμῳ ὁ θεσμός τῶν προσκόπων.

Ἡ ἐπὶ τῶν βάσεων τούτων ἀπόπειρα τοῦ Baden-Powell ἐστέρθη ὑπὸ ἐκτάκτου ἐπιτυχίας. Ἐν διαστήματι τεσσάρων ἐτῶν συνησπίσθησαν ἐν ταῖς βρετανικαῖς νήσοις σχεδὸν 500,000 προσκόπων, νέων ἀπὸ 11—18 ἐτῶν, οἵτινες διὰ τοῦ σφρίγους, τῆς περὶθαρχίας καὶ τῆς καλῆς τῶν διαγωγῆς κατέκτησαν τὴν γενικὴν συμπάθειαν, εἰς βαθμὸν, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Ε' δὲν τοὺς ἀπηξίωσε τῆς εἰλικρινοῦς ἐκδηλώσεως τῆς πρὸς αὐτοὺς ὑπολήψεως καὶ ἐκτιμῆσεως (4 Ἰουλίου 1911).

— Ἀρὰ γε ὁ θεσμός τῶν προσκόπων μὲ τὴν ἀγγλο-σαξωνικὴν μόνον ἰδιοσυγκρασίαν συμφωνεῖ;

Ὁχι. Πρέπει, καὶ δὴ εἶναι καιρὸς ἤδη, νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ παιδαγωγικὴ ἀξία τοῦ θεσμοῦ τούτου δὲν ἐπιδρᾷ εὐεργετικῶς μόνον εἰς τοὺς Ἀγγλο-σαξωνίους. Ἡ μόρφωσις τῶν νέων, ἢ σθηριζομένη ἐπὶ τῶν ἰδεῶν τοῦ Baden-Powell, δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς

ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐρίσκονται ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις πλεον τῶν 250,000 προσκόπων. Κατὰ χιλιάδας δ' ἀριθμοῦνται ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἄλλαις λατινικαῖς χώραις, ὡς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἀργεντινῇ, ἐξ οὗ βλέπομεν, ὅτι ὁ θεσμός τῶν προσκόπων θαυμάσια δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς μὴ ἀγγλο-σαξωνικὰς φυλάς.

— Τι τὸ χαρακτηρίζει τοὺς προσκόπους.

Ὁ σκοπὸς τῆς συστάσεώς των εἶναι νὰ κάμῃ τοὺς νέους θαρραλέους, ἐνεργητικοὺς καὶ ἀφωσιωμένους· πληροὶ οὕτω τὰς ἐλλείψεις τῆς νεωτέρας μορφώσεως, ἧτις, φροντίζουσα μόνον διὰ τὴν διάνοιαν, δὲν ἀναπτύσσει ἀρκούντως τὸν χαρακτῆρα, τὴν ἐνεργητικότητα ἢ μᾶλλον τὴν αὐτενεργεσίαν καὶ τὴν αὐτόβουλον περὶθαρχίαν. Μόνη ἢ εὐφυῖα δὲν μορφώνει χαρακτῆρα· ἀπαιτεῖται καὶ ἠθικὴ τις βάση. Ἀναντίρρητον δ' ὑπάρχει, ὅτι πάντες εἶναι εὐαίσθητοι πρὸ τῆς δόξης καὶ τῆς τιμῆς. Ἡ τιμὴ ὄθεν ὡς καὶ ἡ περὶ δοθέντα λόγον σταθερότης φαίνονται ἀπαρτιζοῦσαι τὴν ἐν λόγῳ βάση, τὴν καὶ ἀρκετὰ στερεάν. Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νέου εἰς τὸ νὰ φανῇ συνεπῆς εἰς δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, ἐπὶ τῇ ποινῇ νὰ μὴ θεωρηθῆται πλεον ὡς ἐντιμὸς ἄνθρωπος, θὰ τὸν ὠθήσῃ νὰ ἐνεργῇ πάντοτε κατὰ τοὺς κανόνας τῆς διαγωγῆς, τοὺς ἀναγραφομένους εἰς τὸν προσκοπικὸν κώδικα. Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη, γενομένη δημοσίᾳ πρὸ τῶν συντρόφων του, ψυχολογικῶς ἐπιδρῶσα, τῷ ὑπαγορεύει τὸν νῦν πᾶσαις τὰς εἰς τὸ μέλλον πράξεις του.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἡλικία τῶν 10-20 ἐτῶν εἶναι φαντασιώδης καὶ ἀγαπᾷ τὰς μυθιστορίας. Τὸ παραμικρὸν κεντὰ τὴν φιλαυτίαν καὶ τὴν ἀμιλλαν τοῦ ἐν αὐτῇ εὐρισκομένου. Ἡ δὲ κατάλληλος στολὴ του συντελεῖ εἰς τὴν ὑποδούλωσιν αὐτοῦ καὶ τῷ ἐμπνέει τὸ αἰσθημα τῆς ἱεραρχίας καὶ τῆς περὶθαρχίας. Ἰδοὺ δὲ διατί ὑπάρχει καὶ ὁμοιόμορφος στολὴ δι' αὐτούς.

— Ἀλλά, θὰ ἐλεγέ τις, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις τῶν ὠφελημάτων, ὧν ὡς πρόσκοπος θ' ἀπέλαυε, πρέπει νὰ φορῇ στολὴν καὶ δαπανᾷ τὸν καιρὸν του εἰς ἐκδρομάς, ὑπαίθριους καταυλισμοὺς κττ.;

Βεβαίως, ἡ στολὴ δὲν κάμει τὸν πρόσκοπον, ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι, ἂν ἐκλείψῃ ἀπ' αὐτοὺς πᾶν ὅ,τι διὰ τὸν ἐπιπόλαιον παρατηρητὴν φαίνεται παιδαριώδες, δηλ. ὁ ὄρκος, τὰ σύμβολα, ἡ στολὴ, αἱ τιμητικαὶ διακρίσεις κττ., ἂν ἀποκλεισθῶν αἱ ὑπαίθριοι ἀσκήσεις, ἂν δὲν ἀποδοθῇ ἀρκετὴ σημασία εἰς τὸν καταυλισμὸν, εἰς τὴν ὑπὸ σκηναὺς ζωὴν, εἰς τὸ πρόχειρον μαγειρεῖον, ἂν, τέλος, ἐκλείψῃ ἢ δὲν δοθῇ ἀρκετὴ προσοχὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παρατηρητικότητος, ἀφαιρεῖται τὸ κυριώτερον μέρος τῆς οὐσίας τῶν προσκόπων.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΟΡΦΕΥΣ

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

—

— Διατί τὰ ἐνδύματα μᾶς θερμαίνουσι;

Πρέπει νὰ ξεύρωμεν, ὅτι τὰ ἐνδύματά μας δὲν μᾶς θερμαίνουσι κυριολεκτικῶς, ἀλλὰ μᾶλλον διατηροῦν τὴν θερμότητα τοῦ σώματός μας καὶ δὲν τὴν ἀφίνοῦν νὰ ἐξέλθῃ.

Τὸ σῶμά μας εἶναι θερμὸν. Τὰ ἐνδύματά μας δὲν ἀφίνοῦν τὴν θερμότητα νὰ ἐκφύγῃ καὶ τὴν κρατοῦν γύρω εἰς τὸ σῶμά μας. Παρατηρήσατε, ὅτι ἡ μαμὰ σας σκεπάζει τὸ τσαγερό μὲ ἓνα σκέπασμα ἀπὸ ὑφασμα; τὸ κάμνει διὰ τὸν ἴδιον λόγον· τὸ σκέπασμα ἐκεῖνο δὲν ἀφίνει τὴν ζέστην τοῦ τσαίου νὰ φύγῃ καὶ τὸ τσαί διατηρεῖται θερμὸν.

—

— Πότε τὰ ἐνδύματα μᾶς δροσιζοῦσι;

Οὐδέποτε τὰ ἐνδύματα μᾶς δροσιζοῦσι, ἀλλὰ κυρίως δὲν ἀφίνοῦν τὴν ἐξωτερικὴν ζέστην τῆς ἀτμοσφαιρας νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σῶμά μας. Αὐτὸ συμβαίνει τώρα τὸ καλοκαίρι. Ὁ ἀῆρ εἶναι θερμὸς· ἂν δὲν ἐφορούσαμεν ἐνδύματα, ὁ ἀῆρ αὐτὸς καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου θὰ μᾶς ἐκαίον τὸ σῶμα· τὰ ἐνδύματα ἐμποδίζουσι νὰ γίνῃ αὐτὸ· εἶναι ὡσάν νὰ ἐτυλίγαμεν τὸν ἀέρα μὲ ἓνα μάλλινο ὑφασμα. Τὸ ὑφασμα ἐκεῖνο δὲν θὰ ἀφίνει τὴν θερμότητα τοῦ ἀέρος νὰ ἐκφύγῃ, καὶ ἡμεῖς, τοῦ εἶμεθα ἐκτός, θὰ εἶμεθα δροσεροί.

—

— Τὸ μάλλινο ὑφασμα καὶ ὁ πάγος.

Παρατηρήσατε ἓνα περιέργον φαινόμενον: Παίρνετε ἓνα κομμάτι πάγου καὶ τὸ τυλίγετε εἰς μάλλινο ὑφασμα. Ὁ πάγος δὲν λιώνει ἢ λιώνει πολὺ ἀργά. Πῶς; ὥστε τὸ μάλλινο ρούχο διατηρεῖ τὸ κρύο; ἡμεῖς ἐφανταζόμεθα τὸ ἀντίθετον.

Καὶ ὁμοῦ.

Τὸ μάλλινο ὑφασμα ἐμποδίζει τὴν ζέστην νὰ τὸ περάσῃ. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ζεστή· τὴν ζέστην τῆς ἀτμοσφαιρας τὴν ἐμποδίζει, λοιπόν, νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πάγον καὶ νὰ τὸν λυώσῃ. Δι' αὐτὸ ὁ πάγος δὲν λιώνει τόσον γρήγορα, ὅσον γρήγορα θὰ ἔλυονεν, ἂν θὰ ἦτο ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα.

—

— Διατί ἄλλα ἐνδύματα εἶναι ζεστά καὶ ἄλλα δροσερά;

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον. Ὅλα τὰ ὑφάσματα ἐμποδίζουσι τὴν θερμότητα νὰ περάσῃ· ἄλλα τὴν ἐμποδίζουσι περισσότερο καὶ ἄλλα ὀλιγότερον. Ἡ φανέλλα καὶ τὸ λινὸν ὑφασμα ἔχουσι τὴν ἴδιαν θερμότητα, καὶ ὁμοῦ τὸ μὲν ἓνα τὸ λέγομεν ζεστὸ ὑφασμα καὶ τὸ ἄλλο κρύο. Τοῦτο προέρχεται, διότι ἡ φανέλλα εἶναι μεγαλύτερον ἐμπόδιον τῆς θερμότητος, παρὰ τὸ λινόν. Ὅταν φορῶμεν φανέλλα, ἡ ζέστη τοῦ σώματός μας δὲν ἐκφεύγει, ἐνῶ ὅταν φορῶμεν λινόν, αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν κρατήσῃ· τὴν ἀφίνει, φεύγει καὶ ἡμεῖς δροσιζόμεθα.

ΠΕΡ-ΕΡΓΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

«... τὸ εὖ ζῆν ὀφείλω τοῖς διδασκάλοις»

Εἶχε πληρέστατον δίκαιον ὁ τῆς οἰκουμένης κατακτητῆς Μέγας Ἀλέξανδρος, εἰπὼν τοὺς σοφοὺς καὶ ὑψηλοὺς τούτους λόγους, οἵτινες κατήντησαν παροιμιώδεις.

Οἱ γονεῖς, φροντίζοντες τόσοσιν περὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀγωγῆς, ὅσων καὶ περὶ τῆς σωματικῆς, ἀποστέλλουσι τὰ τέκνα των εἰς τὴν σχολήν, ἥτις, ὡς φιλόστοργος μήτηρ, ἀνοίγει τὰς θερμὰς τῆς ἀγκάλας καὶ περιβάλλει δι' αὐτῶν τὰ ἐμπιστευόμενα αὐτῇ παιδία. Ὑπὸ τῶν γονέων συνιστᾶται τὸ προσήκον σέβας, ἡ εὐπείθεια καὶ ἡ ὑπακοή πρὸς τοὺς διδασκάλους. Διότι αὐτοὶ διδάσκουσι τὰ ὑψηλὰ μαθήματα τῆς εὐσεβείας, ἀρετῆς καὶ ἀγάπης πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ἰδεωδῶς ὠραῖον, δίδοντες οἱ ἴδιοι τὸ καλὸν παράδειγμα. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν ἀποβλέπουσιν, ἦτοι τῆς καλῆς τῶν παίδων μορφώσεως πνευματικῶς τε καὶ ἠθικῶς, ἐκθέτουσιν εἰς κίνδυνον αὐτὴν τὴν ζωὴν των, ὅπως μεταδώσωσι τὰ θεῖα τῆς παιδείας νάματα, δίκην λαμπάδος, τηκομένης πρὸς φωτισμὸν τῶν ἄλλων.

Προσπαθοῦσι, μοχθοῦσι νὰ καταστήσωσι τὰ τέκνα ἀντάξια τῶν προσδοκῶν τῶν γονέων των, μεγάλους κοινωνικοὺς παράγοντας. Ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ ἀνθηρᾶς κοινωνικῆς καταστάσεως, γεννῶνται τὰ μεγαλοργήματα.

Διὰ τοῦτο ἡ πρὸς τοὺς Μεγάλους τούτους Ἐβεργέτας εὐγνωμοσύνη, οὐχὶ μόνον τῆς μαθητιώσης νεολαίας, ἀλλ' ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἀίτιος.

ΣΑΝΘΙΠΠΗ ΤΣΑΤΣΙΚΑ

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ

Θὰ γνωρίζετε, βεβαίως, μικροὶ μου φίλοι, τοὺς πιθήκους, μὲ τοὺς ὁποίους, περιτρέχοντες μερικοὶ ἄνθρωποι τὰς ὁδοὺς, συναζοῦν χρήματα. Τὸ πῶς συλλαμβάνονται ὁμως αὐτὰ τὰ ζῶα, ἴσως σᾶς εἶναι ἀγνωστον. Ἐνεκα τούτου, λοιπόν, θὰ σᾶς διηγηθῶ τοὺς τρόπους, διὰ τῶν ὁποίων συλλαμβάνονται, εἶναι δὲ δύο :

Τρόπος α') Εἰδικοί ἄνθρωποι, φέροντες μετ' αὐτῶν ζεύγη ὑποδημάτων, τὰ μὲν κενά, τὰ δὲ ἀλειμμένα ἐντὸς διὰ τινος κολλητικῆς ὕλης, μεταβαίνουν εἰς τὸ δάσος, ὅπου ὑπάρχουν πίθηκοι, στέκονται δὲ εἰς μέρος, ὥστε νὰ τοὺς διακρίνουν· μετὰ ταῦτα ἀρχίζουν νὰ φοροῦν τὰ κενὰ ὑποδήματα, ἀφίπνουν δὲ τὰ ἀλειμμένα διὰ τῆς κολλητικῆς ὕλης καὶ ἀπομακρύνονται.

Οἱ πίθηκοι, οἱ ὅποιοι, ὡς γνωρίζετε, εἶναι ζῶα μιμητικά, φθάνουν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκονται τὰ ὑποδήματα, καὶ ἀρχίζουν νὰ τὰ φοροῦν, ἀλλὰ παρενθὺς κολλῶν-

ται οἱ πόδες των ἐντὸς τῶν ὑποδημάτων. Ἐπειδὴ δὲ φυσικὰ δὲν δύνανται νὰ περιπατήσωσι ταχέως, φθάνουν οἱ ἄνθρωποι ἐγκαίρως καὶ τοὺς συλλαμβάνουν.

Τρόπος β') Οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἀντὶ νὰ φέρωσιν ὑποδήματα, φέρουν κἀδους, τοὺς μὲν πλήρεις ὕδατος, τοὺς δὲ κολλητικῆς ὕλης. Ὅταν φθάσουν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὑπάρχουν πίθηκοι, ἀρχίζουν νὰ πλύνωνται διὰ τοῦ ὕδατος. Ἐπειτα λαμβάνουν τοὺς κἀδους τοῦ ὕδατος καὶ ἀπομακρύνονται, ἀφίπνουν δὲ τοὺς τῆς κολλητικῆς ὕλης. Οἱ πίθηκοι ἀμέσως πηγαίνουν καὶ ἀρχίζουν νὰ πλύνωνται, ἀλλὰ παρενθὺς κωλοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ των καὶ δὲν βλέπουν νὰ φύγουν, οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔρχονται καὶ τοὺς συλλαμβάνουν.

Οἱ πίθηκοι δὲν εἶναι ὠφέλιμα ζῶα, ἀλλ' ἀπεναντίας πολὺ καταστρεπτικά. Ἐπίσης δὲ δὲν εἶναι εὐγνώμονα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ε. ΘΩΜΑΔΗΣ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΡΟ ΨΑΡΙ

Εἶναι ὠραία ἑσθιγὴ πρῶτα καὶ ἡ μικρὰ Νίνα, ποῦ εἶναι μίᾳ παιδούλα ἄσπρη σὰν τὸν κρίνο καὶ κόκκινη σὰν τὸ ρόδο, καμάρι τῶν γονέων, παίζει μὲ τὰ παιγνιδιάρικα ψάρια, πῶχει ἡ μαμὰ τῆς σ' ἓνα βάζο.

Μὰ παίζοντας, ἔνα ἀπ' αὐτὰ τὴν δαγκάνει τὸ μικρὸ τῆς δακτυλάκι καὶ ἡ Νίνα, ποῦ μοιάζει σὰν ἀγγελουδάκι, ἀρχίζει νὰ κλαίη. Στῆς φωνῆς τῆς φθάνει ἡ μαμὰ τῆς, τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν βάζει στὸ κρεβατάκι τῆς, γιὰ νὰ κοιμηθῇ, καὶ μὲ τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἀνάπausιν ξεπονέσῃ τὸ χεράκι τῆς.

Μὰ ὅταν τὸ πρῶτ' ἡ δύστυχη μάννα πῆγε νὰ ξυπνήσῃ τὸ ἀγγελουδάκι τῆς, τὸ εὗρε πεθαμμένο, γιὰτὶ τὸ ψάρι, ποῦ τὸ εἶχε τσιμπήσει, ἦτο φαρμακεμένο καὶ φαρμάκωσε τὴν καρδούλα τῆς Νίνας ἀπ' τὸν πολὺ πόνον.

Ἄπὸ τότε ἡ δυστυχισμένη μάννα κλαίει, καὶ κλαίει ἀπαρηγόρητα, χύνοντας δάκρυα ἐπάνω στὸν τάφο τῆς Νίνας τῆς ἀγγελουδάς τῆς, γιὰ νὰ τὴν δροσίξῃ, ὅπως μὴ καίεται ἀπὸ τῆς ἀκτίνης τοῦ θερμοῦ ἡλίου.

ΒΑΡΚΟΙΛΑ ΤΟΥ ΕΥΖΕΙΝΟΥ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΑ'

Ὁ βασιλεὺς οὗτος κατεγίνετο εἰς τὴν στιχουργίαν. Πρὸς τοῦτο δὲ εἶχε καὶ δύο διδασκάλους. Μίαν, λοιπόν, ἡμέραν ἔκαμεν ἓν ποίημα, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον δὲν ἤρесе. Πρῶταν τινὰ λέγει εἰς ἓνα αὐλικόν του, τὸν στρατηγὸν Γραμόνδον :

— Στρατηγέ, ἀναγνώσατε, σᾶς παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ ποιημάτιον καὶ εἰπατέ μοι, ἐὰν ἀνεγνώσατε ποτὲ ἓν τόσοσιν ἀνόητον ποίημα.

Διότι, γνωρίζοντες, ὅτι ἀγαπῶ τοὺς στίχους, μοῦ παρουσιάζουν διαφορῶς τοιούτους.

Ὁ στρατηγός, ἀφοῦ τὸ ἀνέγνωσε, λέγει εἰς τὸν βασιλέα :

— Ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης κρίνει ἐπιεικῶς δι' ὅλα τὰ πράγματα. Εἶναι ἀληθές, ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ γελοιοδέστερον ποιημάτιον ἔξ ὅσων ἀνέγνωσα μέχρι τοῦδε.

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε θορυβωδῶς καὶ εἶπε :

— Δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐκείνος, ὅστις τὸ ἔκαμε, εἶναι βλάξ ;

— Μεγαλειότατε, πάλιν σᾶς λέγω, ὅτι ἐπιεικῶς κρίνων τῶ δίδετε τὸ ὄνομα αὐτό.

— Ἄ ! καλῶς, λέγει ὁ βασιλεὺς· εἶμαι εὐχαριστημένος, διότι μὲ ὠμιλήσατε τόσοσιν ἀφελῶς. Ἐγὼ τὸ ἔκαμα !

— Ὡ ! ὁποῖα ἀπάτη ! ἡ μεγαλειότης σας νὰ μοὶ τὸ συγχωρήσῃ . . ., τὸ ἀνέγνωσα ἄνευ προσοχῆς.

— Ὅχι, στρατηγέ, λέγει ὁ βασιλεὺς ὑπομειδιῶν, τὰ πρῶτα αἰσθήματα εἶναι πάντοτε καὶ τὰ φυσικώτερα.

Ταλαίπωρε βασιλεῦ ! Πόσων καλὰ θὰ ἔκαμνες νὰ ἐπανελάμβανες πολλὰ τοιαῦτα ἐπεισόδια μὲ τοὺς αὐλικούς σου, διότι τούλαχιστον θὰ ἐμάνθανες ἔξ αὐτῶν πόσων μακρὰν ἦσο ἀπὸ τοῦ νὰ γνωρίζῃς τὴν ἀλήθειαν !

(Μετὰφρασις) ΑΧΙΛΛΕΥΣ Ν. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΑΝΕΥ ΠΤΟΧΩΝ

Κάθε μέρα, ὅταν ὁ Κώστας ἀκούῃ τὴν καμπάνα νὰ κτυπᾷ δώδεκα, τρέχει νὰ φέρῃ γρήγορα τὸ φαγὶ εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν περιμένει.

— Τὸν κακόμοιρο τὸν πατέρα μου, συλλογίζεται τρέχων, πῶς θὰ μὲ περιμένῃ !

Σήμερον, ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχε, τὸν σταματᾷ ἓν καλοσενδεδυμένο κοριτσάκι καὶ μὲ αὐθάδειαν τὸν ἐρωτᾷ :

— Αἱ, σὺ, μικρὲ, ποῦ τρέχεις ἔτσι γρήγορα ;

— Πηγαίνω στὸ ἐργαστήρι τοῦ πατέρα μου φαγὶ.

— Μπᾶ ! ὁ πατέρας σου εἶναι πτωχὸς καὶ ἐργάζεται !

— Βέβαια, ἀπαντᾷ ὑπερηφάνως ὁ μικρός, ὁ πατέρας μου ἐργάζεται. Καὶ ὁ δικός σου ;

— Ὡ ! ὁ πατᾶκης εἶναι πλούσιος, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ.

Καὶ λαμβάνουσα ἡ κόρη ὕψος οἴκτου,

— Γιὰ σκέψου, τοῦ λέγει, τί θὰ ἐγίνοντο οἱ πτωχοί, ἐὰν ὅλοι οἱ πλούσιοι ἀπέθνησκον ;

— Ναί· ἀλλὰ σκέψου καὶ σὺ, τί δυστύχημα θὰ ἦτο διὰ τοὺς πλουσίους, ἐὰν ὅλοι οἱ πτωχοὶ ἀπέθνησκον ! Οἱ πλούσιοι γνωρίζουν νὰ καλοτρέφουν, ὄχι ὁμως νὰ μαγειρεύουν. Γνωρίζουν νὰ κατοικοῦν εἰς μέγαρα, ἀλλ' ἀγνοοῦν νὰ τὰ οἰκοδομοῦν. Ὡστε βλέπεις, φαντασμένη μου, ὅτι οἱ πτωχοὶ πρέπει νὰ οἰκτεῖρουν τοὺς πλουσίους καὶ ὄχι οἱ πλούσιοι τοὺς πτωχοὺς !

(Μετὰφρασις)

Β. ΚΑΡΥΣΙΝΟΣ

Στέλλω από ένα γλυκό φιλάκι εις την Σελήνην του Αύγουστου, ή οποία μās εξέπληξε με εν πολυ καλλιτεχνικόν δελτάριον — εις τον Άγγελιαφόρον Έρμη, τον οποίον και προθυμώτατα δέχομαι εις την συνεργασίαν μας· οι όροι της έγγραφής δημοσιεύσεως εκανειώς εις την β΄ σελίδα του Παιδικού· δύναται να τα ρίπτει εκεί, εντός φουκάλου κλειστού πάντοτε διαβιβάτω τους χαιρετισμούς σου εις τον Εύαίσθητον βράχον και τον Υψηλόν άιόν — εις το Κύμα του Βοσπόρου, το οποίον αντίχαιρετώ τους χαιρετώντας αυτό και έρωτώ, αν το γνωρίζουν προσωπικώς — εις το Χρυσόμαλλο άγγελισδί, το οποίον δέχομαι και εγκρίνω το ψευδώνυμόν του — εις την Ζαχαρώ Λαμπίδου, ή οποία μου στέλλει την διαβεβαίωσιν της προς το Παιδικόν αγάπης και άφοσιώσεώς της και ήτις υπόσχεται να σταίλη όλα τα χρήματά της διά τα βιβλία των πτωχών — εις την Χαΐδω Λαμπίδου, την γοητευμένην με την «Παισματάραν» — εις την Σονάταν του διαβόλου, ή οποία εύρίσκει την εύκαιρίαν να πειράξη δύο φίλους της άναγνώστιας μας με τα ψευδώνυμά των — εις την Θερινήν έσπέραν, ή οποία χαιρετώ την Κυβέλην και Γεώργιον Π. Σαρόγλου και τοίς εύχεται περσοτικά, έρωτώ δέ και την Άραπίαν, διατί έμαύρισε τόσο πολύ υπό τον καυσιανόν και Μαρτίου ήλιον; — τον Ούτιν, του οποίου εγκρίνω το ψευδώνυμον.

Ένεκρίθησαν: «Αυτάπαρνης» Κύματος του Βοσπόρου, «Η έλεήμων κόρη» Αικατερίνης Χ. Καραγιαννοπούλου, «Αλάθηστον φάρμακον» Πληγωμένου χαρναετού και «Ο μικρός άσθενής» Άνδρέου Α. Σπαθάρη.

ΕΙΡΗΝΗ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΕ΄

ΛΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

- 211.— Αινίγματος: * Αρχή-μόδι-Σ=Άρχιμήδης.
- 212.— Έπιγραφής: Αι τρεις φίλοι.
- 213.— Ρόμβου:

		Π				
		Μ	Η	Ν		
	Μ	Α	Γ	Ο	Σ	
Π	Η	Γ	Α	Σ	Ο	Σ
		Ν	Ο	Σ	Ο	Σ
			Σ	Ο	Σ	
				Σ		

- 214.— Γραματογράφου: Κρόνος-δνας.
- 215.— Γρίφου: Έπιμελοϋ, κοπίαζε ένόσφ είσαι νέος.
- 216.— Άκανονίστου:

Α	λ	κ	Μ	ή	ν	η																							
Π	ο	λ	υ	δ	Ε	ή	ν	η	ς																				
					Σ	έ	ρ	Ξ	η	ς																			
									κ	ρ	Ι	δ	ς																
													Β	ά	Κ	κ	ο	ς											
																		Π	Ο	π	λ	ι	ο	ς					
																								Α	Ν	δ	ρ	ο	ς

- 217.— Παραδόξου: * Όταν είναι μόσχος.
- 218.— Γεωγραφικής έρωτήσεως: Γάλα-ξυδιον= Γαλαξειδιον.
- 219.— Λεξιγράφου: * Ανά-Κρέων=Άνακρέων.
- 220.— Περιέρου: Μεσημβρία.
- 221.— Αινίγματος: Άμισός-Μίσος.
- 222.— Συλλαβικής άκροστοιχίδος:

Π	ό	ν	ο	ς
Δ	έ	ρ	ά	
Β	ι	ζ	έ	η
Ό	σ	ο	ς	

- 223.— Λεξιγράφου: S-δπως = Αίσωπος.
- 224.— Πλαίσιον:

Α	Λ													
Π	Ε	Δ	Ε	Κ	Α	Ν								
						Μ								
						Ρ	Α							
							Ι	Χ						
								Β	Ο	Ρ	Ν	Ε	Ο	Ν
													Ν	Σ

- 225.— Άκανονίστου: Διομήδης
Δαίδαλος
Πολυξένης
Δέων
Ουάστιατων

- 226.— Ίσογραμμάτων: Ναβουχοδονόσορ.
- 227.— Γρίφου: * Έπειτα (επί τ α).
- 228.— Τετραγώνου:

Α	υ	ρ	α			
	Υ	δ	ω	ρ		
		Ρ	ω	μ	η	
			Α	ρ	η	ς

- 229.— Γεωγραφικής έρωτήσεως: Είς την Πάνορμον.

- 230.— Έρωτήσεως: Τό ήκωσι σημαίνει θα έλθωσι.

- 231.— Αινίγματος: * Ο-νύξ = όνυξ.
- 232.— Αρχαίον προβλήματος: Έκαστον καλάθι ειχε 12 μήλα και έδόθησαν ανά τρία εις έμάστην Μουσαν.

- 233.— Μαγικών γραμμάτων: Θήρα, Σίφνος, Κρήτη, Πόρος.

- 234.— Τετραγώνου:

Σ	τ	ρ	ε	ώ	ν
Μ	α	δ	έ	ρ	α
Υ	ε	μ	ά	ν	η
Ρ	α	φ	α	ή	λ
Ν	ε	ί	λ	ο	ς
Η	ρ	έ	δ	η	ς

- 235.— Μωσαϊκού: Α ήμος, *Υδρα, Σάμος, *Ιμβρος, *Αστυάλαια, Σήρος (Λυσις)

- 236.— Αντιθέτων: *Απειθής, θ ορροβόδης, ή μερος, ν οητός, ά σθενής (Άθηνά).
- 237.— Στοιχειογράφου: Πάλαγος, Πελαργός.
- 238.— Ρόμβου:

Α	Ν	Α				
Ζ	Η	Ν	Ω	Ν		
Α	Ν	Ν	Ι	Β	Α	Σ
		Κ	Υ	Β	Ο	Σ
			Π	Α	Ν	
				Σ		

- 239.— Αριθμητικής έρωτήσεως: * Έάν επαναπροσθέσης το 853 με το 322.
- 240.— Έρωτήσεως: Ζίτα.

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Άποστολαί εις το «Απ΄Όλα».

Κατάλογος Η΄.

Ζαχαρώ Λαμπίδου:	Γρ.	5.—
Μαρία Βοσπονή:	»	5.—
Μηνάς Άφθονίδης:	»	5.—
Άγγελιαφόρος Έρμης:	»	5.—
Μ. Α. Σεργιάδης:	»	2.50
Ναούμ Δημητριάδης:	»	2.—
	Γρ.	24.50
Έκ των προηγουμένων καταλόγων:	»	289.75
Εισπραχθέντα εν όλω:	Γρ.	314.25

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

321.— Αινίγμα

Τρία γράμματα ένόνω και μέρος της οικίας φανερώνω. (*Απ. Κυκή Ν. Κωνσταντινίδου).

322.— Γρίφος

Τ 11 τοίχους Μ Χ γε Λ (*Απ. Χαρίκλεια Α. Καρυοφύλλη).

323.— Κρυπτογραφικόν

1	2	3	4	2	5	4	6	7	8	Λατινός συγγραφέας
2	5	4	2	6	7	8				Τιτών
3	6	8	8	7	8					φυτόν
4	2	3	6	4	7	8				Ρωμαίος ιστορικός
5	6	5	7	8						βασιλεύς Άσσυρίων
6	8	2	6	7	8					ρήτωρ
7	6	3	7	6						έπίρρημα
8	6	3	6	5	7	8				νήσοι

(*Απ. Ίωάννα Γ. Κολλυτού).

324.— Πρόβλημα

Είμ' αριθμός τριψήφιος και τ' άκρα μου ψηφία, όταν όμοι συαθροισθού, θα κάμουν δεκατρία. Το πρώτον και το δεύτερον με τρι' αν τα συνάψης, του τρίτου το διαιρέσιον ή; άθροισμα θα γράψης; αν δ' αφαιρέσης άπ' έμου τρίς το τριαντατρία, θα έχης τότε αντίστροφα τα ίδια μου ψηφία. (*Απ. Μ. Α. Σεργιάδης).

325.— Ρόμβος.

							ούμφωνον
							άρχαιος θεός
							σοφός
							μουσα
							πόλις της Ελλάδος
							αριθμητ. έπίρρημα
							σύμφωνον.
							Οι στατροί άποτελοιοι νήσον της Ελλάδος.
							(*Απ. Εύδοξία Β. Ναουμίδου).

326.— Έρωτήσε

— Ποιον πτηνόν άποτελείται από έν έπίρρημα και ένα ποταμόν; (*Απ. Μηνάς Άφθονίδης).

327.— Γνωμικόν

Α	Ο	Ρ
—	—	—
Α	Ι	Ι
—	—	—
Ρ	Γ	Α
—	—	—
Ν	Α	Ν

N' άνάγνωσθη.

(*Απ. Πέννα του «Απ΄Όλα»).

328.— Άκροστοιχίς

							ιστορικόν πρόσωπον
							χώρα της Άγγλίας
							ζήτον
							όρος
							πόλις
							μυθολογική νήσοι.
							Οι στατροί άποτελοιοι άρχαίον βασιλεία.
							(*Απ. Μιχ. Α. Τσολακίδης).

329.— Γεωγραφική έρωτήσε

— Ποίος πόλις το όνομα περιλαμβάνει όλα τα φωνήεντα πλην του σ; (*Απ. Θεοδώρα Κ. Βούκουττου).

330.— Παράδοξον

— Ποιον γράμμα της άλφαβήτου φέρεται εις τους πολέμους; (*Απ. Γοργός Δελφίν).